

του δημοσιογράφου Βίκτωρα Ισ. Ελιέζερ

Μετά την 1η Νοεμβρίου 2022, το Ισραήλ άλλαξε. Δεν είναι πλέον το κράτος στο οποίο η Άκρα Δεξιά είναι στο περιθώριο του πολιτικού χάρτη. Η Ισραηλινή Άκρα Δεξιά, με τα ρατσιστικά και λαϊκιστικά χαρακτηριστικά της Ευρωπαϊκής, κατέλαβε την τρίτη θέση στο Ισραηλινό κοινοβούλιο, ανατρέποντας βασικές κοινωνικές και ηθικές συμφωνίες που είχαν υιοθετηθεί για τη δημιουργία του κράτους: Ένα κράτος - εστία για όλους τους Εβραίους, ένα κράτος δημοκρατικό που διασφαλίζει τα ίσα δικαιώματα όλων των πολιτών του ανεξαρτήτως χρώματος φυλής ή θρησκείας.

Τα εκλογικά αποτελέσματα

Το μπλοκ της «Δεξιάς» ψηφίσθηκε από 2.304.000 ψηφοφόρους και έλαβε το 48,36 των ψήφων. Το μπλοκ της «Αλλαγής» ψηφίσθηκε από 1.876.572 ψηφοφόρους, ποσοστό 38,19%. Τα αραβικά κόμματα ψηφίστηκαν από 510,670 ψηφοφόρους, 10,72%. Συνοπτικά, ο συνασπισμός της Δεξιάς υπό τον Βενιαμίν Νετανιάου ψηφίστηκε από το 48,36% και κέρδισε 64 έδρες, ενώ ο συνασπισμός των αντιπολιτευομένων κομμάτων ψηφίστηκε από το 48,91% καταλαμβάνοντας όμως μόνο 56 έδρες στη Κνεσέτ των 120 εδρών.

Πως εξηγείται αυτό το φαινόμενο; **Πρόκειται για τα απόνερα της απλής αναλογικής.** Γιατί πάνω από 350.000 ψήφοι, δηλαδή ποσοστό 7,25% διανεμήθηκαν σε τρία μικρότερα κόμματα που το καθένα όμως χωριστά δεν συγκέντρωσε το όριο του 3,25% για να εκλέξει βουλευτές. Στο μπλόκ της «Αλλαγής» συνέβη το ακριβώς αντίθετο από αυτό που συνέβη στο μπλοκ της «Δεξιάς». Δηλαδή τα μικρά κόμματα της άκρας δεξιάς ενώθηκαν ενώ τα κόμματα της αριστεράς παρέμειναν όμηροι των κομματικών τους μηχανισμών και των προσωπικών φιλοδοξιών με αποτέλεσμα ιστορικά κόμματα όπως το αριστερό σιωνιστικό Μέρετς και το αραβικό Μπαλάντ να παραμείνουν εκτός Βουλής και το μπλοκ της Δεξιάς, της ακροδεξιάς και των θρησκευτικών κομμάτων να κατακτά μια πρωτόγνωρη νίκη.

Το μπλοκ της «Δεξιάς» έχει κορμό το Λικούντ του Νετανιάου, που κέρδισε 32 έδρες, είναι ένα κόμμα εξουσίας με ιστορικό του ηγέτη τον Μεναχέμ Μπέγκιν ο οποίος υπέγραψε τη συμφωνία ειρήνης με την Αίγυπτο το 1978. Εν συνεχεία το Θρησκευτικό Σιωνιστικό κόμμα, με επικεφαλής τους Σμούτριντς και Μπεν Γκβιρ, το οποίο είναι πλέον το τρίτο σε δύναμη κόμμα με 14 έδρες. Και τέλος στο ίδιο μπλοκ εντάσσονται τα δυο παραδοσιακά θρησκευτικά κόμματα, που ψηφίστηκαν από το 14,12% των ψηφοφόρων, το ΣΑΣ με 11 έδρες και το Γιααντούτ Ατορά με 7 έδρες, τα οποία περιφρουρούν τα συμφέροντα και τα δικαιώματα των παραδοσιακών θρήσκων Εβραίων πολιτών, αγνοώντας ή πολλές φορές παραβιάζοντας τα δικαιώματα της πλειοψηφίας των Ισραηλινών πολιτών.

Στην Αντιπολίτευση, στο διασπασμένο μπλοκ της «Αλλαγής», η ήττα προκαλεί άλλωστε πολλές γκρίνιες, περιλαμβάνονται τα κόμματα του κέντρου Γες Ατιντ, του απερχομένου Πρωθυπουργού Γιαΐρ Λαπίντ, με 24 έδρες και το κόμμα του

απερχομένου υπουργού άμυνας Μπένυ Γκαντς με 12 έδρες, το δεξιό κόμμα του Λίμπερμαν με 6 έδρες, το οποίο είναι ασυμβίβαστος αντίπαλος των θρησκευτικών κομμάτων και το ιστορικό Εργατικό κόμμα που από κόμμα εξουσίας που έκτισε το κράτος του Ισραήλ, κατέληξε στη τελευταία θέση του κοινοβουλευτικού χάρτη με 4 έδρες. Τον τρίτο πόλο των κοινοβουλευτικών δυνάμεων συνθέτουν τα δύο αραβικά κόμματα, Ράαμ και Χαντάς, τα οποία έχουν από 5 έδρες το κάθε ένα.

Τα πρώτα συμπεράσματα

Ο Ισραηλινός πρόεδρος Ιτσαάκ Χέρτσογκ αναμένεται να αναθέσει την εντολή σχηματισμού κυβέρνησης στον Μπενιαμίν Νετανιάου. Θα πρόκειται για την πλέον ακροδεξιά κυβέρνηση στην ιστορία του κράτους του Ισραήλ, και αυτός είναι άλλωστε ο λόγος ανησυχίας που είναι διάχυτη στην ίδια την Ισραηλινή κοινωνία. Θα έλεγα ότι και ο ίδιος ο Νετανιάου είναι ανήσυχος με την ενδυνάμωση της ακροδεξιάς, που βέβαια είναι δημιούργημα του ίδιου, προκειμένου να διασφαλίσει την επάνοδό του στην εξουσία.

Πρέπει όμως να δούμε με προσοχή τι έδειξαν τα αποτελέσματα αυτών των εκλογών. **Το πρώτο συμπέρασμα** είναι ότι οι Ισραηλινοί δεν θέλουν για πρωθυπουργό τον ηγέτη ενός κόμματος που είχε κερδίσει έξι μόνο έδρες, τον Ναφταλί Μπένετ, πρώτο πρωθυπουργό του μπλόκ της Αλλαγής και ούτε τον ηγέτη του δεύτερου κόμματος, τον Γιαΐρ Λαπίντ που διαδέχθηκε τον Μπένετ, μετά τις εκλογές του 2020. Πρωθυπουργό θέλουν τον αρχηγό του πρώτου κόμματος.

Το δεύτερο συμπέρασμα είναι ότι οι κατηγορίες για διαφθορά δεν αρκούν για την ανατροπή ενός ηγέτη που έχει οδηγήσει τη χώρα σε πρωτόγνωρη οικονομική ανάπτυξη και στην υπογραφή συμφωνιών ειρήνης με 4 αραβικά κράτη, τις συμφωνίες του Αβραάμ. Και **το τρίτο συμπέρασμα** είναι η μετακίνηση ενός τμήματος των Ισραηλινών ψηφοφόρων προς την Άκρα Δεξιά, η οποία ψηφίστηκε από το 10,83% των ψηφοφόρων, καθορίζοντάς τη ρυθμιστή της κυβερνητικής σταθερότητας στο Ισραήλ.

Η Ισραηλινή Άκρα Δεξιά, με τα ρατσιστικά και λαϊκίστικά χαρακτηριστικά της Ευρωπαϊκής, κατέλαβε την τρίτη θέση στο Ισραηλινό κοινοβούλιο, ανατρέποντας βασικές κοινωνικές και ηθικές αρχές που είχαν συμφωνηθεί από τη δημιουργία του κράτους, από την Αριστερά του Μπεν Γκουριόν, της Γκόλντα Μείρ, του Ράμπιν και του Πέρες, μέχρι τη Δεξιά του Ζαμποντίνσκι και του Μπέγκιν, από τους κοσμικούς μέχρι τους θρησκείες Εβραίους του Μπούργκ και του Χάμερ. Ένα κόμμα της Άκρας δεξιάς με ρατσιστικά χαρακτηριστικά, τόσο εναντίον των Αράβων Ισραηλινών υπηκόων όσο και εναντίον της Κοινότητας ΛΟΑΤΚΙ και των αριστερών Ισραηλινών τους οποίους θεωρεί προδότες που θα πρέπει να τους στερηθεί η υπηκοότητα.

Ο Μπίμπι και η Δημοκρατία

Αντικειμενικά αποδεικνύεται ότι ο Νετανιάου, ο «Μπίμπι» για τους Ισραηλινούς, αποδεικνύεται πολιτικά επτάψυχος και αναδεικνύεται ως η δεσπόζουσα πολιτική φυσιογνωμία του Ισραήλ τα τελευταία 20 χρόνια. Αποτελεί η νίκη του αυτή, «αθώωση δια της λαϊκής ψήφου» απέναντι στις κατηγορίες διαφθοράς που τον

βαρύνουν;

Η λαϊκή ετυμηγορία δεν συνιστά αθώωση επειδή κέρδισε τις εκλογές, ακριβώς όπως η ενδεχόμενη ήττα δεν θα συνιστούσε την ενοχή του. Αυτό ακριβώς το στοιχείο, η ανεξαρτησία της Δικαιοσύνης στο Ισραήλ, είναι ο **θεμέλιος λίθος του δημοκρατικού πολιτεύματος.** Η διαδικασία της Δίκης θα συνεχιστεί κανονικά. Η βούληση της ακροδεξιάς καθώς και στελεχών του Λικούντ, να πλήξουν αυτό το θεσμό με ειδικό νόμο που θα δίνει τη δυνατότητα, η νομιμότητα μιας απόφασης του Ανώτατου Δικαστηρίου να κρίνεται από τη κοινοβουλευτική πλειοψηφία, συνιστά κίνδυνο για τα θεμέλια του δημοκρατικού χαρακτήρα του κράτους του Ισραήλ.

Και το επιδιώκουν αυτό για να κλείσουν το δρόμο στο Ανώτατο Δικαστήριο του Ισραήλ να κηρύσσει παράνομους οικισμούς Ισραηλινών εποίκων στη Δυτική Όχθη. Ο Νετανιάου δεν θα ήθελε η έκτη θητεία του στην πρωθυπουργία να στιγματισθεί από ένα πλήγμα στην ίδια τη δημοκρατία του Ισραήλ, αλλά δεν θα διστάσει να ικανοποιήσει το αίτημα αυτό για τη διασφάλιση του κυβερνητικού συνασπισμού.

Σε ότι αφορά το Παλαιστινιακό και τις κραυγές της Ισραηλινής ακροδεξιάς να προσαρτηθούν τα εδάφη της Δυτικής Όχθης στο Ισραήλ. Εδώ θα ήθελα να επισημάνω το εξής: Το Σιωνιστικό κίνημα από τη δημιουργία του, οι ηγέτες του από την αριστερά μέχρι τη δεξιά, κοσμικοί και θρήσκοι, είχαν συμφωνήσει στη δημιουργία του κράτους του Ισραήλ όπου θα διασφαλιζόνταν ο εβραϊκός του χαρακτήρας και οι αρχές της δημοκρατίας.

Η άκρα δεξιά, του Στρούμσιτς και του Μπεν Γκβίρ, επιχειρεί την αναθεώρηση αυτών των αρχών διότι μια ενδεχόμενη προσάρτηση της Δυτικής όχθης του Ιορδάνη, θα καταργούσε και τον εβραϊκό και τον δημοκρατικό χαρακτήρα του κράτους του Ισραήλ. Γιατί; Μα γιατί τρία εκατομμύρια Παλαιστίνιοι πολύ γρήγορα θα γίνονταν πλειοψηφία στο Ισραήλ και κατά συνέπεια θα έπαυε να είναι εβραϊκό κράτος. Και εάν διανοηθεί κάποιος να τους στερήσει τα ίσα δικαιώματα, θα καταστήσει το Ισραήλ ένα κράτος ρατσιστικό και ολοκληρωτικό, και αυτό αναιρεί όχι μόνο το δημοκρατικό χαρακτήρα του κράτους αλλά και κάθε ηθική αρχή στην οποία στηρίζεται ο Εβραϊσμός.

Πέραν αυτών όμως, ο Νετανιάου γνωρίζει πολύ καλά ότι η ενδεχόμενη προσάρτηση δεν θα λύσει το πρόβλημα, θα το επιτείνει προκαλώντας περισσότερη αιματοχυσία και προφανώς τη διεθνή απομόνωση του Ισραήλ, ακόμη και από τις ΗΠΑ, όποιος και αν είναι πρόεδρος.

Γνωρίζει επίσης ότι και η Εβραϊκή διασπορά είναι αντίθετη σε ένα τέτοιο ενδεχόμενο, όπως με μεγάλη σαφήνεια τη διατύπωσε πρόσφατα σε άρθρο του στην Washington Post ο Πρόεδρος του Παγκοσμίου Εβραϊκού Συνεδρίου Ρόναλντ Λάουντερ: **«...Ακόμη και αν φαίνεται αδύνατο να επιτευχθεί η λύση των δύο κρατών, ο πρωθυπουργός πρέπει να κάνει ό,τι περνάει από το χέρι του για να αποτρέψει την καταστροφή ενός κράτους. Καμία άλλη αποστολή δεν είναι τόσο σημαντική ή τόσο επείγουσα. Το ίδιο το μέλλον του Ισραήλ κρέμεται από μια κλωστή».**

ΠΗΓΗ: [LIBERAL, 10.11.2022](#)